

σ' ἐπαινεῖ κι' ἀφήνεται στὸ μυστήριό σου
 κι' ἡ ψυχὴ του δὲν εἶναι πιὰ παρὰ φράση ἐρωτική.
 Πάλλεται καὶ ξάφνου μεθυσμένο σπάζει
 καί, σκόνη ἀθάνατη, σκορπίζεται στὸν κόσμο.

Γλυκὸ φλάουτο κι' ἡ καρδιά μου ποὺ δίνεται σὰν ἐκείνο.

Ζὺλ Ρομαίν (1885—1972)

ΟΙ ΤΕΣΣΕΡΕΙΣ ΠΑΠΙΕΣ ΤΗΣ ΛΙΜΝΗΣ ΤΟΥ ΚΟΜΟ

Ἦταν ἐκεῖ μιὰ μέρα, μὲς στὸ χρόνο
 στὸν ποταμὸ τῆς λίμνης Κόμο,
 τέσσερεις πάπιες καθισμένες.

Ἄπ' τὸ στομάχι ὡς τὴν οὐρά,
 ἡ κολοβὴ κοιλιὰ τους κόλλαγε στὴν ἄμμο.
 Μικρά, ἄβρὰ τὰ κύματα
 ποὺ μόλις ζέσταιγεν ὁ ἥλιος
 γλυκὰ γλυστροῦσαν στὶς κοιλιές τους.

Οἱ τέσσερεις πάπιες μισόκλιναν τὰ μάτια
 μὲ τόσο ράθυμ' ἠδονή,
 ὅπου τὰ κύματα γυρνοῦσαν σὲ λιγάκι
 γιὰ νὰ τίς γλύψουν σὰν καὶ πρὶν.

Καὶ γώ, στὴν ὄχθη,
 ὀρθός, γυμνὸ στὸν ἥλιο τὸ κεφάλι,
 κοιτοῦσα τὴν ἀπόλαυση τῆς σάρκας κείνης,
 κι' ἔτρεξα νὰ πιῶ στὸ πανδοχεῖο
 μιὰ κούπα κόκκινο κρασί.

Πῶλ Μαργκερίτ (1900;—)

Η ΑΓΙΑ

Γιὰ μένα
 ἡ ἅγια
 ροιροῖ μὲς στοὺς οὐρανοὺς
 στὴν κόλαση
 ἡ ἅγια μου
 ἀκτινοβολεῖ μὲ πόδια ὀρθάνοιχτα.

Ζὰκ Λακομπλέ (1934—)

LA CLEF SARRAZINE

*Αποσπάσματα

Ἄσε με νὰ ζήσω στ' ὄρατο μαῦρο μεσημέρι τῶν ξεχασμένων βάλτων κάτω ἀπὸ τὰ
 βλέφαρά σου, στὴν τρέλλα τῆς ζούγκλας, στὸ δέλτα τῆς λάβας.
 Ἄσε με νὰ χάσω τὴ φυλὴ μου στὴν τύχη κυρτῶν κλιματίδων τῆς ἐπιστροφῆς σου.